ANUL 38 București, 13 Octombrie 1940 No. 1

LIBERTATEA

Foaie pentru săteni și muncitori întemeiată, la Orăștie în anul 1902

Redactor sufletesc: † ION I. MOȚA
Fondator: Pr. IOAN MOȚA

Cererile de abonare și banii pentru foaie se trimit pe adresa: Administrația: „LIBERTATEA" BUCUREȘTI II: Str. Popa Savu 56 Telefon: 2.19.74

PREȚUL ABONAMENTULUI:
Pe 1 an 150 lei
Pe 6 luni 75 lei
Pe 3 luni 40 lei
Un număr singur costă 3 lei

Gazeta apare săptămânal sub îngrijirea lui VIOREL TRIFA

IUBIȚI CETITORI,

In casa voastră se întoarce un prieten drag: Gazeta „LIBERTATEA". Multă vreme n'am putut scoate gazeta pentrucă vrăjmașii neamului românesc ne-au oprit-o. Mai întâi ne-au oprit să mai spunem că gazeta o conduce din ceruri mucenicul Ion I. Moța; după aceia nu ne-au lăsat să mai scriem nimic despre Legiune și Căpitan și nemulțumiți cu asta într'o bună zi nu ne-au lăsat să mai scriem chiar nimic și au dat poruncă să ni se oprească gazeta.

Dumnezeu nu ajută însă păcătosului. După ce au bătut în temnițe și au omorît pe toate cărările țării ceeace am avut noi mai bun, vărsând sânge nevinovat de legionar, Dumnezeu i-a pedepsit pe călăi cu propria lor pierzare. Astăzi stau ei în temniță, iar tinerii legionari cântă cântecele lor pe tot cuprinsul României câtă ne-a mai rămas.

Iar noi suntem acuma liberi să scoatem Gazeta „Libertatea" și s'o trimitem în satele și orașele românești pentru a fi de folos și învățătură oricărui plugar și muncitor român.

In gazeta noastră veți găsi învățătură legionară și vești din lume și țară. In ea veți găsi știri despre lucrarea Legiunii și despre camarazii legionari din toate părțile țării. In ea veți vedea chipuri cu lucrările cămășilor verzi și cu luptătorii de frunte ai Legiunii.

Vrem ca în Gazeta „Libertatea" să se scrie în duh curat legionar așa cum ne-a rămas dela Căpitanul, dela Ionel Moța și dela toți cei morți pentru Legiune.

La inceputul lucrării noastre ne rugăm lui Dumnezeu ca în redactarea „Libertății" să ne învrednicească cu măestria de gazetar pentru popor și cu dragostea de neam a Părintelui Moța dela Orăștie și să ne însuflețească de focul sfânt al credinței în Dumnezeu a lui Ionel Moța, mucenicul din Spania.

Rugați-vă și voi, dragi cetitori, pentru aceasta și ajutați-ne în munca noastră, cetind și răspândind „Libertatea".

București, Octombrie 1940 VIOREL TRIFA

Libertatea trimite în primul ei număr un salut frățesc și camaraderesc către toți românii cari au rămas în afară granițelor țării

VORBE DELA IONEL MOȚA

Fariseii spuneau despre Mântuitorul răstignit: să mai pofteaască. Să pofteaască acum și să mai facă ce a făcut, să se coboare de pe cruce și să se învie pe el însuși! Apoi râdeau satisfăcuți de isprava lor; erau siguri că pe această cale l'au biruit pe Dumnezeu, că sistemul a fost bun: să mai pofteaască el acum! Nouă ni se spune azi tot așa: să mai poftiți. Cu toată infinita distanță dintre jertfa lui Dumnezeu-Iisus și a noastră bieți oameni cari, prin păcatele omenești, isbutim însă a ne menține într'o luptă pentru binele altora — mentalitatea celor cari ne spun „mai poftiți" este aceeaș cu a Fariseilor ucigași ai lui Christos: siguranța că, prin violență și prin desființarea fizică a adversarului, va fi strivită ideea lui, lumea nouă și a mai bună pe care el o dorește, pentru care el luptă și moare.

Și ar avea biruință adversarul nostru pe această cale, dacă n'ar fi cu noi adevărul și dreptatea românească dacă noi am fi, cum ni se spune distrugătorii unui viitor mai bun al acestui scump neam românesc.

Dar nu suntem.

De aceea autorii uciderii camaradului nostru, ca și inițiatorii sistemului „craniilor de lemn", vor purta o nesfârșită povară în fața lui Dumnezeu, în fața Justiției viitoare și în judecata istoriei românești.

Iar tu mamă care, atunci când legionarii îți scoteau pe brațe din casă pe cel mai mare și scump copil, te tânguiai: „copilu' maichii, uite de ce nuntă ai avut parte", — să știi că rodul acestei sfâșietoare nunți e mai plăcut lui Dumnezeu decât rodul de prunci cu care ți-ar fi însenninat obositele bătrânețe.

(Articol scris cu prilejul morții lui Virgil Teodorescu).

INOREPTAREA UNEI NEDREPTĂȚI

Se știe că guvernele jidănite cari au condus țara noastră dela războiu încoace au avut mare necaz pe Legiune, deaceia de la 1928 nenumărate au fost actele prin care ele au desființat organizațiile legionare. Mai întâi au desființat „Legiunea Arhanghelul Mihail", pe urmă „Garda de Fer" — care după lege nici nu era — după aceea Gruparea Corneliu Zelea Codreanu și Partidul „Totul pentru țară".

Dintre toate acestea cea din 1938 a fost cea mai diavolească, hotărând omorîrea tineretului românesc și între altele confiscarea tuturor averilor organizației care și așa era atât de săracă.

Astăzi toată lumea văzând de partea cui este dreptatea guvernul a dat o lege prin care se hotărăște că toate desființările au fost nedrepte deaceea se șterg și mai hotărăște ca tot ceeace s'a luat dela Legiune, prin confiscare sau prin vindere la licitație să se dea imediat înapoi.

Credem că Românii văd astăzi ce măsură dreaptă este asta și ce nedrepte au fost cele ce desființaseră Legiunea.

FAMILIILE LEGIONARILOR CĂZUȚI

In lupta pentru biruința legionară au căzut foarte mulți camarazi. Au murit mai aleș cei mai buni. Așa vrea Dumnezeu, ca să moară totdeauna ce este mai bun. Unii dintre cei mai încercați dintre Românii sunt părinții și familiile celor ce au murit. Legiunea va avea totdeauna grijă de ei. Dacă copiii, frații sau soțiile lor n'au putut să se bucure cu noi, se cade ca măcar cei ce-au rămas să vadă cât de mândră este țara, că din jertfa celor căzuți s'a născut totuși o Românie nouă. Pentru cinstirea celor căzuți „Libertatea" va scrie în numerile viitoare felul cum au fost uciși acești camarazi. Cine dintre cetitorii noștri știe fel de fel de lucruri în legătură cu cei morți să ne scrie la Redacție ca să spicuim în gazeta noastră pe cele mai interesante.

Totodată aducem la cunoștința familiilor cari au pierdut pe cineva în luptele legionare că D-na Iridenta I. Moța, așa de greu încercată și d-sa în aceste lupte, a hotărât să dea abonamente de onoare — adică fără nici o plată — pentru toate familiile celor căzuți. Pentru a primi acest abonament este destul să ni se scrie o carte poștală cu numele și adresa, specificându-se: „Familia legionarului cutare, mort în lupta legionară".

Ajutorul legionar

LEGIUNEA VINE IN AJUTORUL CELOR SĂRACI

Sunt atâţia oameni săraci în ţara noastră, încât fiecare dintre cei ce pot, trebue să-i ajute. Statul singur nu poate face totul. Deaceia Legiunea urmând ordinul Căpitanului care zice: „AJUTĂ PE FRATELE TĂU CĂZUT IN SUFERINŢĂ!" s'a hotărât să facă o secţie legionară pentru ajutorarea celor săraci şi pentru alinarea suferinţelor lor. Secţia asta a primit numele de „AJUTORUL LEGIONAR".

„Ajutorul legionar" face lucrarea următoare: ADUNĂ DELA CEI CE AU ŞI IMPARTE LA CEI CE N'AU. Sunt oameni mai înstăriţi, precum şi alţii cari se mulţumesc cu puţin şi care vor să ajute pe semenii lor cari n'au deloc. Aceştia dăruesc „Ajutorului legionar" care le împarte apoi darul între săraci.

Deabia anunţată înfiinţarea „Ajutorului legionar" şi darurile au început să curgă cu grămada. La Bucureşti au fost cazuri înduioşătoare. O fetiţă de muncitor în etate de 7 sau 8 ani care adunase într'o căsulie de pământ, vreme de câţiva ani, leu cu leu, peste 800 lei, a venit şi i-a dat pe toţi să se împartă la săraci. Işi poate oricine închipui cât de mult ţin copiii la 1 leu pe care-l adună zi cu zi ca „să-şi cumpere ceva", cum zic ei. Fetiţa asta a venit şi l'a dat. Sunt alţii apoi, cari îşi dăruesc inelele şi cerceii. Darurile vin mai ales din lumea de jos. Cei mai mici ştiu totdeauna ce înseamnă suferinţa. Muncitorii, prin corpul muncitoresc dela Bucureşti, condus de legionarul Grozea, s'au înscris la daruri cu un milion de lei. Aproape de necrezut. Ei cari muncesc cu sudoarea feţii lor fiecare gologan, s'au hotărît să dea la alţii mai săraci decât ei, din puţinul lor şi să strângă un milion de lei. Asta numai duhul legionar o putea face.

Pentru „Ajutorul legionar" poate da oricine şi orice. Mai ales bani şi îmbrăcăminte, sunt binevenite dela oricine.

Pentru aceia dintre cetitorii noştri cari pot şi vor să contribue şi ei cu ceva la ajutorarea săracilor dăm următoarele informaţii:

Banii şi lucrurile pentru „Ajutorul legionar" se dau la sediile organizaţiei legionare din localitatea respectivă. Pentru orice sumă dată se dă chitanţă pe loc. Banii pot să fie trimişi direct, depunându-se la Casa de Economii şi Cecuri Poştale CEC în contul No. 13.

Colecte pentru adunarea de bani nu se fac. NIMENI NU ESTE INSARCINAT SĂ STRÂNGĂ BANI PENTRU „AJUTORUL LEGIONAR". Toţi legionarii au ordin să îndrepte lumea care vrea să dea ceva, la sediu sau la Poştă, dar să strângă bani nu au voie. Măsura asta a fost luată pentruca să nu se apuce pungaşii să strângă bani spunând că sunt legionari, înşelând astfel lumea. Sediul Central şi Casieria Centrală a „AJUTORULUI LEGIONAR" sunt în Bucureşti, Str. Roma No. 32—34.

Cei cari au ceva de dat să se adreseze deci Sediului Central din Bucureşti sau la Sediile organizaţiilor legionare din ţară.

Mergeti pe drumul muncii!

CUVINTE SPUSE DE MINISTRUL LEGIONAR IASINSCHI CĂTRE MUNCITORI

Săptămâna trecută s'a deschis la Bucureşti la atelierele Griviţa C.F.R. o cantină pentru muncitori. Cu acest prilej ministrul legionar Vasile Iasinschi s'a adresat muncitorilor cu următoarelee cuvinte:

„Dă-ne nouă pâinea, cea de toate zilele", spune rugăciunea ce o rostim întotdeauna.

Această pâine o câştigaţi cu sfortare şi cu muncă.

O câştigaţi încovoiaţi asupra uneltelor voastre, pentru a aduce existenţa familiilor ce le purtaţi de grije şi a face în acelaş timp un serviciu ţării.

Munciţi, pentrucă numai prin muncă se poate câştiga şi pâinea şi existenţa, sănătatea şi onoarea.

Ţara a pornit astăzi pe drumul dreptăţii. Vă asigur că este numai drumul muncii.

Pentru această dreptate aţi suferit, pentru ea aţi murit.

La începutul la care suntem astăzi, vă dau un sfat: Iubiţi-vă între voi, ocrotiţi-vă unii pe alţii şi nu vă urâţi. Trebue să ajungem un corp falnic cu care neamul să se poată mândri. Ascultaţi de superiori, cari vă iubesc şi prin cari statul legionar va face pentru existenţa dv., ceeace nu s'a făcut niciodată până acum.

Mergeţi numai pe drumul muncii.

Şi acum, împreună cu mine, să strigaţi din tot sufletul: Trăiască Regele Mihai I, trăiască Conducătorul statului român.

Ca un glas muncitorii au rostit aceste cuvinte, după care corul legionar a cântat: „Ştefan Vodă al Moldovei".

D. ministru Iasinschi a trecut pe la fiecare masă, stând de vorbă cu lucrătorii şi dându-le îndemnuri. A stat în special în faţa unui grup de ucenici, cărora lea grăit părinteşte despre rolul lor de azi şi de mâine şi despre nădejdile ce Statul şi le pune în ei pentru ridicarea meşteşugului românesc.

Aceleaşi coloane verzi, orânduite pe şirul aleilor, au salutat legionăreşte plecarea d-lui ministru Iasinschi şi a celorlalţi demnitari legionari.

Va fi pace sau nu?

La noi se văd numai urmele războiului dintre Germania, Italia şi Anglia.

Acolo însă lupta se dă zi de zi. Odată mai mult odată mai puţin dar nu încetează. Anglia nu vrea să dea înapoi dar de data asta şi-a găsit ac de cojocul ei. Nu trece zi lăsată dela Dumnezeu ca avioanele germane să nu bombardeze oraşele, fabricile, porturile şi alte puncte militare engleze, sau să nu se scufunde vapoare de ale flotei britanice.

Şi englezii n'au ce face. Nu îi pot opri. Este sigur că Germania mai aşteaptă ca să le vie minte la cap englezilor şi să facă odată pace Hitler nu vrea ca să moară oameni nevinovaţi pentrucă aşa vreau câţiva bogătaşi dela Londra. Dar Germania se şi pregăteşte. Zi şi noapte fabricile germane fac arme de luptă împotriva englezilor. Până în cele din urmă sigur că tot ei vor învinge.

Intâlnirea dintre Hitler şi Mussolini din săptămâna trecută a dat loc la fel şi fel de svonuri. Unii au văzut în asta o ultimă încercare de pace. Alţii au văzut în ea semnalul de atac. Noi nu ştim decât atâta că atunci când Hitler şi cu Mussolini se întâlnesc trebue să fie ceva lucru mare la mijloc. Că va fi pace sau război pe mai departe iar nu ştim. Un lucru însă îl ştim sigur: de va fi şi pe mai departe războiu va fi vai de pielea Angliei.

O lege bună

JIDANII NU POT FI STĂPANI DE PĂMÂNT LA ŢARĂ

Zilele trecute s'a dat o lege după care jidanii nu au dreptul să stăpânească nici ca proprietari, nici ca administratori, nici ca arendaşi, nici ca asociaţi, cu un cuvânt sub nici o formă şi sub nici un motiv, pământuri la ţară.

Aşa că de acum înainte nici un jidan nu poate ţine terenuri arabile, fâneţe, islazuri, bălţi, iazuri, vii, conacuri, parcuri, livezi cu pomi pepiniere, crescătorii de animale şi păsări, stupării, grădini de zarzavat sau grădini de flori.

Dacă cele mai sus numite se află astăzi pe mâna jidanilor, toate vor trece la Stat, care va pune în locul jidanilor pe Românii noştri refugiaţi din ţinuturile pierdute.

Ca jidani sunt socotiţi toţi aceia în vinele cărora curge sânge jidănesc, indiferent dacă ei sunt botezaţi sau nu şi indiferent dacă unul din părinţi e creştin sau nu. Asta pentrucă sângele de jidan tot jidănesc rămâne iar dacă se amestecă cu cel creştin îl spurcă şi pe acela.

Că jidanii au fost scoşi de pe pământul care se cade ţăranilor români, e o măsură dreaptă, cuminte şi de mult aşteptată.

Din gazetele streine

Ce scriu Nemţii despre Biruinţa legionară

Intr'o gazetă germană s'au scris despre biruinţa legionară din România, rândurile pe cari le dăm mai jos:

Odată cu abdicarea lui Carol, s'a pus capăt unei tiranii cum rareori se mai întâlneşte în istorie şi s'a început pentru poporul românesc o epocă de creaţie istorică.

Codreanu n'a fost un om politic, adică n'a fost şef de partid şi vânător de putere. El a fost un înainte văzător. Şi lupta lui nu a fost o luptă de proporţii trecătoare şi nici condusă de interese, ci în el s'au concentrat speranţele poporului românesc, a cărui istorie şi-a întrerupt firul desvoltării sale fireşti în ultimele decenii, pentru a da loc luptelor dintre politicieni veroşi, foarte puţin interesaţi de soarta poporului.

Codreanu se înşiră pe linia marilor luptători români ca: Mihai Viteazu, Ion Vodă cel Cumplit, Tudor Vladimirescu, Avram Iancu, Horia.

Poporul românesc nu a avut fericirea până acum să dispună singur de destinele sale. Mereu a fost subjugat, iar când avea ocazie să-şi croiască un drum în istorie, sau i-a lipsit omul, care să-l îndemne şi să-l concentreze, sau dacă l-a avut, l-a pierdut, trădându-l sau neînţelegându-l.

Şi aşa era să se întâmple şi cu luptătorul Codreanu.

Dar lupta lui a fost aşa de hotărâtă şi marile lui calităţi au ştiut să fanatizeze tineretul în aşa măsură, încât — atunci când a sosit ora decisivă — ei toţi au ştiut să pună interesele neamului şi soarta viitorului mai presus de viaţa lor proprie. „Cine ştie să moară, nu va fi rob niciodată". Aceasta era deviza sub care mărşăluia în istorie tineretul legionar, fanatizat de Căpitanul său.

Natural că noua situaţie politică din România trebue să fie pusă în legătură şi cu evoluţia evenimentelor din Europa. S'ar putea deci spune, că într'o oarecare măsură, victoria Gărzii de Fier în România este victoria spiritului nou european şi în România. Acest lucru este adevărat, din punct de vedere politic.

Dar dacă judecăm Legiunea lui Codreanu în adevăratele ei dimensiuni înţelegem că victoria de acum, prin venirea la putere, nu este decât un început al fazelor de realizare pe teren a unui program, pe care Căpitanul l-a insuflat tineretului său în seri târzii de vară, pe malul Mării Negre, sau în zile ceţoase de toamnă, în timpul când frământau sub ploaie pământ pentru cărămizi, din care să zidească apoi o Românie legionară.

Şi victoria aceasta, politic văzută, putea să vină şi mai târziu, sau chiar nici odată. Esenţialul, anume plămădirea sufletului nou, era încolţită şi moartea tragică a Căpitanului a hrănit această sămânţă şi a asigurat, într'un timp mai scurt sau mai îndepărtat, rodul plin de speranţă pentru poporul românesc.

Codreanu a învins prin moarte, pentrucă moartea lui însemna încă de pe atunci victoria Legiunii.

„Mormântul dela Jilava nu este nici decum sfârşitul... groaza morţii iese la lumină... peste morminte mărşăluieşte tineretul legiunei. Făcliile ce singure s'au consumat, ca să luminezee calea altora, nu se vor stinge niciodată.

„Pe deasupra pământeştilor svârcoliri, ale celor mici şi tirani, se aude strigătul de îndemn al nemuritorului Codreanu: „Camarazi din sate şi oraşe, dela munte şi dela şes, credeţi în viitorul României Legionare. Nici ura, nici infamia şi nici chiar moartea nu-l mai poate opri!"

Aşa se încheie adaosul publicat în cartea Căpitanului „Pentru Legionari", tradusă în limba germană, sub titlul: „Eiserne Garde".

Lupta lui Codreanu şi a generaţiei sale a fost dela început înţeleasă în Germania, dela conducători, până la ultimul lucrător. Exista o oarecare identitate de aspiraţiuni şi de construcţie sufletească al conducătorilor. Şi de aceia în tot timpul prigoanei, cum şi acum la victorie, nicăieri nu s'a scris mai mult şi mai însufleţit despre Garda de Fier ca în Germania".

Marşul legionarilor în Bucureşti

Măreaţa adunare a cămăşilor verzi în Capitala Ţării. Peste 100.000 de legionari au defilat Duminică 6 Oct. în faţa Generalului Antonescu şi a lui Horia Sima

Duminică 6 Octombrie s'a împlinit o lună decând puterile răului dela conducerea Statului au fost gonite, în locul lor aşezându-se lumea nouă a legionarilor. Generalul Antonescu, Conducătorul Statului, a vrut să vadă cum arată legionarii după o lună de biruinţă. Din toate părţile au răspuns legionarii venind la chemarea comandantului lor, Horia Sima.

NE-AM TREZIT IN CÂNTECE

De dimineaţă ne-am trezit în cântece. Ori încotro îţi îndreptai privirea numai legionari şi iar legionari. Dela gară şi până în mijlocul oraşului numai cămăşi verzi cari se îndreptau spre locurile hotărâte de adunare. Grupuri, grupuri, cântau. Lumea deschidea ferestrele privind cu drag la copiii României Legionare.

INTÂLNIRI INLĂCRIMATE

La ceasurile 9 au început să sosească grupurile în piaţa mare din faţa Sfintei Patriarhii. Fiecare îşi lua locul care îi era mai dinainte hotărît. In cele câteva ceasuri de răgaz până să se adune toţi şi până să sosească Generalul Antonescu şi cu Horia Sima, s'au produs prin piaţă scene induioşătoare. Mulţi legionari, camarazi de luptă, nu se mai întâlniseră de ani de zile. Unii credeau că nici nu se vor mai vedea. Acum se întâlniau aici. Şi încă în ţară legionară. Plângeau de bucurie şi se îmbrăţişau şi nici nu puteau vorbi de înduioşaţi ce erau.

FAMILIILE CELOR CĂZUŢI

Intr'o tăcere adâncă sososesc familiile legionarilor căzuţi în luptele legionare. Toţi legionarii din piaţă au dat onorul ca semn de cinstire a acelora car au fost în stare pentru credinţa lor să-şi verse până şi sângele. Printre cei veniţi era şi Doamna Ileana, soţia Căpitanului. Ochii îi erau plini de lacrimi. Din mijlocul legionarilor strânşi aici lipsea tocmai acela care i-a făcut pe toţi să fie legionari.

Lipsea Căpitanul.

PRIETENI STRĂINI

In uniforme, cu steaguri şi în rânduri frumoase, sosesc apoi prietenii noştri de peste hotare. In primul rând Nemţii. Câţiva hitlerişti îmbrăcaţi în uniforma partidului lor vin cu un steag pe pânză roşie şi în mijloc cu o svastică albă. Este steagul Germaniei celei mari. Vin după aceia delegaţii oficiali germani şi apoi înşiruiţi, în uniforme naţionale, câţiva saşi din Ardeal. Toate delegaţiile germane au fost încă o dovadă cât de prieten se are Germania cu România legionară. Alături de ei Italienii, în cămăşi negre fasciste. Şi un grup de femei. Trec toţi încolonaţi, iar legionarii dau onorul celui de-al doilea mare prieten — Italiei. Şi Japonezii au fost la sărbătoarea noastră, dovedind şi ei că România nu este singură pe lume şi că deşi e aşa mică are prieteni mari şi tari, cari la nevoe sunt gata să o ajute. Şi din partea Spaniei a venit o delegaţie.

TOATĂ LUMEA DREPŢI !

Deodată se face mare mişcare prin mulţime. Prin Radio se dă poruncă: toată lumea drepţi şi pentru onor ! Sosesc Generalul Antonescu, conducătorul statului şi Horia Sima, comandantul legionarilor. Cu toată disciplina lor, legionarii erau cât p'aci să rupă rândurile şi să ia în braţe pe cei 2 conducători. Generalul Antonescu era îmbrăcat în cămaşa verde de legionar. Când l'au văzut legionarii nu mai puteau de bucurie şi strigau din toate puterile: să trăiască. Era aşa de puternic strigătul de bucurie ieşit din zeci de mii de piepturi încât multă lume care era de faţă spuneau că Bucureştii n'au auzit încă aşa ceva.

GENERALUL ANTONESCU ŞI HORIA SIMA
Din spate chipul CĂPITANULUI priveşte peste legionari

Deabia srtăbătând prin zecile de mii de cămăşi verzi, cei 2 conducători au ajuns la tribuna verde împodobită cu brad frumos. Pe un perete de scânduri era fixată frumos şi mare icoana Căpitanului, aşa cum se vede în chipul de alături. El stătea la spatele celar 2 şi parcă privea mândru peste Legiunile lui, poruncind şi celor mici şi celor mari să facă numai bine pentru ţara românească.

INCEP VORBIRILE

Mai întâi vorbeşte Horia Sima, comandantul legionarilor, care spune lumii întregi ca să se ştie că între Legiune şi Generalul Antonescu totdeauna a fost numai prietenie. Mulţi n'au ştiut despre legăturile acestea. Generalul Antonescu a suferit cu noi, a luptat alături de noi şi am biruit împreună. Ziua de 6 Septembrie este ziua care a arătat tuturor ce strânsă a fost prietenia dintre legionari şi Generalul Antonescu. Astăzi Regele, Statul, Generalul Antonescu, poporul român şi Mişcarea Legionară sunt una şi nimeni şi nimic nu le va mai putea despărţi. Cu prilejul acesta d. Horia Sima a înfiinţat o decoraţie cu titlul „Arhanghelul Mihail" pe care Generalul Antonescu o va da legionarilor ce au luptat eroic în zilele de 3—6 Septembrie.

CE A SPUS GENERALUL

In cuvinte hotărâte Generalul Antonescu a spus că a chemat cămăşile verzi să facă împreună lgământ sfânt să lupte pentru mai binele neamului românesc.

„Drumul nostru este cinstea,
Puterea noastră este munca,
Arma noastră este jertfa,
Casa noastră este credinţa", a spus Generalul.

A sfătuit pe legionari să-şi cinstească morţii aşa cum i-a învăţat Căpitanu să albă încrederee în puterea cea mare a Statului legionar. A făcut chemare către toţi Românii ce n'au prigonit pe legionari, şi cari sunt cinstiţi în viaţa lor, să vie şi să lucreze în Legiune.
nităţii conştiinţelor voastre.

Pentru aducerea aminte a zilei de biruinţă, d-sa a botezat piaţa din faţa Sf. Patriarhii cu numele de piaţa 6 SEPTEMBRIE.

Ca încheere la vorbirea Generalului Antonescu toată lumea venită aici a depus cu mâna sus următorul legământ :

„In duhul Căpitanului
„Şi al Neamului
„In faţa Regelui şi a Gneralului
„Ne legăm pin jertfa noastră supremă, să facem cu toţii un popor şi o ţară „CA SOARELE SFANT DE PE CER".

După asta, zeci de mii de oameni au cântat într'un glas cântecele legionare Ştefan Vodă, Dealul Negru, Sfânta tinereţe legionară şi Imnul Muncitorilor.

LA STATUIA LUI MIHAI VITEAZUL

Din piaţa numită 6 Septembrie. Generalul Antonescu şi Horia Sima, s'au dus la statuia lui Mihai Viteazul ca să primească defilarea legionarilor.

Rând pe rând au trecut toate organizaţiile legionare. Mai întâi Comandanţii legionari, într'un pluton separat. Ei sunt cei cari au dus greul luptelor legionare. In fruntea lor Comandanţii Bunei Vestiri, adică acei puţini cari au stat dintru începuturi alături de Căpitan, suferind alături de el şi ajutându-l în lupta lui.

„FRĂŢIILE DE CRUCE"

Rânduri, rânduri, vin elevii de liceu cari fac parte din „Frăţiile de Cruce". Băieţi de şcoală, fiind tineri şi având treburi cu cartea au o organizaţie a lor aparte numită „Frăţiile de Cruce". Ei sunt fraţi de cruce între ei. Inainte vreme toate astea erau secrete ei neputând fi legionari deoarece Ministerele şi Directorii de şcoli erau duşmani ai Legiunii. Acuma au putut şi ei, pentru prima dată, să vină nestingheriţi de nimeni şi să păşească în cămaşă verde în faţa lumii întregi. „Frăţiile de Cruce" sunt una din cele mai dragi organizaţii ale Legiunii. Elevii sunt viitorii studenţi şi dintre ei se vor alege conducătorii ţării de mâine.

STUDENŢII VIN LA RÂND

Imbrăcaţi cu o cocardă tricoloră, defilează un mare grup de preoţi. Mulţi dintre mii în fruntea organizaţiilor lor. Toţi păşesc hotărît şi mulţumiţi pentrucă au fost în stare să pătimească atâta pentru Legiune. Cei mai mulţi morţi în luptele legionare sunt dintre studenţi. Cei mai mulţi conducători ai ţării şi ai Legiunii, tot dintre studenţi sunt veniţi sau sunt chiar şi azi studenţi. Ei au fost dintru începuturi credincioşi Căpitanului. Pentru asta au fost svârliţi în închisori, pentru asta nu le-a mai dat Statul nici un ajutor, pentru asta li s'au închis toate casele studenţeşti.

Acuma au biruit şi deaceia păşesc falnic prin faţa Conducătorului Statului şi a Comandantului legionarilor.

MUNCITORII PĂŞESC ALĂTURI

Indată după studenţi vin şirurile nesfârşite ale muncitorilor. Unii după alţii ca să pecetluiască astfel legătura strânsă dintre student şi muncitor în Statul legionar. Toţi muncitorii sunt îmbrăcaţi în cămaşa verde şi arată aşa de frumos. Ei defilează cu pas greu, îngreuiat de truda muncii de fiecare zi. Dar cu cât e mai greu cu atâta e mai hotărât. Se văd suflete oţelite ce sunt gata oricând să moară pentru Legiune. Ei sunt bucuroşi că au fost scoşi din ghiarele comuniştilor şi sunt apoi bucuroşi că statul legionar este un stat al studenţilor şi al muncitorilor. Ei nu aşteaptă nimic pe de gata. Dovada că au îmbrăcat cămaşa verde care înseamnă lucru pentru stat şi ţară. Dar o grije pentru ei va fi totdeauna noul stat. De asta sunt şi ei siguri. De ceia ţin capul sus şi fruntea dreaptă. Se simt la ei acasă.

VIN ŢARANII ARDELENI

Trecând printre lumea ce stătea şi privea, şi care bătea din palme şi aruncau flori peste ei, au sosit în faţa tribunei ţărani ardeleni îmbrăcaţi în frumoasele lor costume naţionale. Mari şi sănătoşi, treceau ca nişte soldaţi ai vechiului împărat Traian. Garnizoanele legionare dela Deva, Hunedoara, Brad, Orăştie, Cugir, Baia de Criş şi Tebea au fost mult lăudate. Din ţinuturile Orăştiei un grup era îmbrăcat în costumul naţional pe care îl purta cu atâta drag Ionel Moţa. Ca o aducere aminte ţăranii lui ardeleni i-au purtat pe umeri costumul drag lui, iar în inimă purtând credinţa pentru care a murit el.

Valuri, valuri vin bucovinenii, dobrogenii şi toate garnizoanele din ţară. Nici macedonenii de peste hotare n'au fost lipsă, venind în costumele lor şi mărturisind credinţa în mai bine.

Ca unul a defilat toată ţara românească, unind astfel sufletele tuturor în credinţa că România legionară va face tot ceeace a poruncit Căpitanul, profetul şi martirul ei.

Din durerile Românilor ardeleni

STATUL UNGURESC VREA SĂ IA PĂMÂNTURILE ȚĂRANILOR RĂMAȘI IN NORDUL ARDEALULUI
ROMÂNI TRIMIȘI CA „MARFĂ" PESTE GRANIȚĂ

Cu toate că la Viena Ungurii au arătat sus și tare că se vor ține de tocmeala de acolo și vor lăsa pe toți Românii din Nordul Ardealului să trăiască după legea lor și să păstreze pământul care îl au, se pare că totul a fost numai vorbă goală. Tot mai dese sunt știrile că la Budapesta se coc planuri cum să ia pământul țăranilor Români. In dosul acestor lucrături stau marii magnați unguri cari au început să spue că țăranul nu-și poate lucra pământul și că ar fi bine să ajute ei pe țărani să-și lucreze ogorul. Despre ce fel de ajutor este vorba, își poate oricine închipui. Nimeni n'ar fi contra ajutorului, dacă domnul Magnat dela Budapesta ar veni la coarnele plugului și la sapă alături de țăran. Dar el vrea altă socoteală. El vrea să „ajute" — vorba vine — pe Român, adică să-i ia pământul și să-l facă iară iobag la ungur. Ei vreau să sărăcească pe Români pentrucă așa este mai ușor să-i subjuge.

Până acum nu știm încă dacă într'adevăr Parlamentul dela Budapesta va vota sau nu legi care să ia pământul Românilor. De necrezut nu este ,pentrucă dupăcum se aude, Ungurii își cam fac de cap cu Românii noștri. Gazetele aduc acum de curând vestea celor petrecute la granița româno-ungară.

Anume, într'o zi au sosit din Ungaria, cu un tren la Curtici, mai multe vagoane de marfă în care, în loc de marfă, autoritățile românești au găsit 40 de persoane, Români, rămași în Ardealul pierdut la Unguri. Toți acești fuseseră arestați de Unguri și svârliți ca vitele în vagoane, nepermițându-se nici măcar să-și facă treburile omenești. Toți numai oameni învățați, din ținutul Oradiei. Intre ei se afla și Episcopul ortodox de Oradea, Nicolae Popovici, care nici el n'a fost cruțat. Nici unul din cei arestați n'au putut să-și ia ceva cu ei din ceeace au avut. Nici măcar merinde nu și-au putut lua.

La Cluj s'au petrecut iarăși lucruri asemănătoare. Peste 200 de oameni învățați între care și profesorul Emil Hațieganu au primit poruncă ca în 3 ceasuri să plece peste graniță în România, având voie să ia din toată averea lor numai o pătură și merinde pe o zi.

Așa lucruri nu fac cinste Ungurilor. Să nu uite ei că nici Dumnezeu nu ajută celor ce se poartă așa.

Prețul grâului s'a fixat

MĂSURILE LUATE SPRE FOLOSUL ȚĂRANILOR

Mereu s'a tot spus înainte despre măsurile luate de fel și fel de guvernatori pentru ajutorarea țăranilor în vânzarea grâului. Lucrurile au mers însă tot prost. Țăranului i se plătea grâul pe un preț de nimic iar pâinea la oraș se vindea pe un preț mare. Câștigau din asta numai mijlocitorii și cari 90 la sută sunt jidani. Pe lângă asta s'a observat că până la recolta viitoare avem cam puțin grâu și că o bună parte din făină se strica pe fel și fel de cocături de lux pe la orașe.

Văzând toate acestea d. General Antonescu și toți conducătorii statului legionar au hotărât câteva măsuri grabnice.

In primul rând prețul grâului a fost urcat dela 75 la 85 de mii de lei vagonul. Țăranul va câștiga astfel cu 10 mii de lei mai mult la vagonul de grâu.

Marii comercianți — cum am spus aproape toți jidani — cari au depozite de grâu cumpărat cu 75 mii lei vagonul vor trebui să dea Statului diferența de 10 mii.

A doua măsură este oprelițea de a se mai vinde la orașe pâine caldă (moale). Se va vinde numai pâine coaptă cu 2 zile înainte, deci uscată. Acest fel de pâine este și mai sănătos și nici nu se trece așa de repede. Totodată s'a dat poruncă să se facă numai un fel de pâine. TOATĂ LUMEA, BOGAT ȘI SĂRAC VA MÂNCA DE ACUM INAINTE acelaș fel de pâine.

Pâinea nu se va mai vinde cu bucata ci cu kilogramul. Până acum se vindea o pâine 9 lei. Toată lumea credea că pâinea are 1 kilogram; de fapt ea avea numai 700 de grame și de multe ori nici atâta. Acum se va vinde cu cântarul. 1 kg. de pâine costă 13 lei. In felul acesta nu mai poate fi păgubit nici cumpărătorul.

Totodată guvernul va avea grijă ca ținuturile unde nu se face grâul, ca de pildă ținutul Moților, să nu sufere de pe urma acestor urcări de prețuri la grâu, făcute spre folosul marei mulțimi de țărani români producători de grâu.

Știrile săptămânii

PROCESUL CĂPITANULUI

Comisia de cercetare a proceselor politice și de pedepsire a judecătorilor cari judecă strâmb au găsit că procesul Căpitanului nu s'a judecat după lege. De fapt țara românească știa asta dela începutul procesului. Comisia a hotărît ca să se mai judece odată. Ca judecători vor fi însuși Președintele Inaltei Curți de Casație și cu toți președinți mai mari dela Inalta Curte.

Așteptăm ca această nouă judecată să spele rușinea cea mare: condamnarea Căpitanului.

LEGIONARI IN ITALIA. Ca să arate și mai mult prietenia dintre cele două țări, șeful tineretului italian d. Ettore Mutta, secretarul partidului fascist a poftit un grup de legionari să ia parte la niște sărbători ale Italiei. Legiunea s'a grăbit să le trimită 100 din cei mai frumoși flăcăi ai României care să ne facă cinste peste hotare. Ei au plecat Duminecă spre Italia și sperăm că numai lucruri bune vom auzi despre ei.

GAZETELE STRAINE SCRIU. Așa de mare a fost sărbătoarea legionară de Duminecă încât gazetele străine sunt pline de știri despre ea. Mai ales în țările prietene anume Germania și Italia s'au scris lucruri frumoase despre ordinea și cumințenia legionarilor.

Intr'adevăr îți crește inima de bucurie văzând că și străinii au început să ne prețuiască.

PENTRU TREABĂ — ȘI CONTROL. Lucrurile merg bine dacă se face și control. De părerea asta sunt d. General Antonescu, conducătorul statului și d. Horia Sima, comandantul legionarilor. Amândoi au început să piece pe neașteptate în diferite părți ale țării și să controleze acolo la fața locului cum merg treburile. D. Horia Sima a fost la Brașov unde a văzut cum merge lucrul la Administrația Financiară și la Prefectură.

Pe de altă parte d. General Antonescu făcând un control la un regiment și negăsind totul în regulă a pedepsit aspru și imediat pe toți vinovații.

In felul acesta credem că se poate face regulă în țară pentrucă sunt oameni cari de vorbe nu ascultă. Ei trebuesc să fie controlați și pedepsiți. Cu vremea nu va mai scăpa nici un vinovat fără pedeapsa pe care o merită.

POLIȚIST — DAR HOȚ. Făcându-se controale pe la cei ce au condus țara înainte de a veni legionarii la guvern, s'a dat și de unul cu numele Ralet — jidan clasa întâi, dar totuși chestor de poliție la București. Pe lângă asta era și finul lui Gavrilă Marinescu, cel care a omorât pe legionari la Poliția din Capitală. Finul acesta sprijinit de bună seamă și de nașul lui s'a pus pe furate ca 'n codru.

Ș'-a făcut casă mare în București, o vilă la țară, apoi a cumpărat — vorbă să fie — (cele mai multe le-a luat) zeci de mașini și automobile și s'a gândit să mai aibă și o moară pe care o cumpărato cu banii Ministerului de Interne dar a folosit-o el.

Cu venirea legionarilor s'a terminat cu pungășiile lui. Acuma stă la răcoare arestat de poliția legionară și așteaptă să-și primească pedeapsa.

UNIVERSITATEA DIN CLUJ. Pierzând Clujul, unul din cele mai mari centre de cultură românească, a trebuit să se mute și Universitatea noastră de acolo. Cele mai multe Facultăți s'au mutat la Sibiu, altele pe la Timișoara, Alba Iulia și Brașov.

Universitatea dela Cluj va fi astfel împrăștiată pe tot cuprinsul Ardealului.

D. General Antonescu a luat deaceea măsura de a face o mare cetate Universitară la Alba Iulia. Până atunci lucrurile vor rămâne așa cum se poate.

PENTRU FRAȚII RĂMAȘI LA STRĂINI. Direcția poștelor comunică privitor la scrisorile către Românii rămași dincolo de granițele țării că prețul lor este următorul:

Pentru Românii din Basarabia, Ardeal, Bucovina și Bulgaria rămași în afara granițelor, o scrisoare simplă costă 16 lei, dacă nu e mai grea de 20 de grame. Pentru fiecare 20 grame în plus se mai plătesc 10 lei. O carte postală costă 10 lei.

Acesta este prețul, dar dacă scrisorile ajung acolo sau nu, despre asta nu știm noi.

DIN INCHISOARE MUZEU NAȚIONAL. Una din închisorile în care legionarii au suferit cel mai mult este cea dela Râmnicul Sărat. Acolo legionarii în frunte cu Căpitanul au fost tratați ca cei mai de pe urmă pungași. Acolo s'au irosit vieți tinere de legionari. Familiile celor cari au suferit acolo au cerut d-lui Genral Antonescu să facă din închisoare un locaș de pioasă aducere aminte pentru toate cele petrecute între zidurile ei. D. General cu mare dragoste a aprobat declarând că se va face din închisoarea dela R.-Sărat în care a stat Căpitanul, un monument istoric și un muzeu legionar.

Și iată așa din închisoare a ajuns muzeu istoric. Pentru asta însă tare multe suferințe au mai trebuit.

SITUAȚIA AGRICOLĂ. Seceta din ultima lună a cam împiedicat facerea ogoarelor și semănatul grâului

Nici porumbul nu se copsese așa că și asta a fost piedică. Bucuria cea mare este însă că seceta aceasta a copt porumbul dela câmpie. Altfel nu am fi avut porumb pentru hrană

Semănături cu rapiță de toamnă s'au făcut numai pe 6000 de hectare. Se speră că rapița de primăvară să dea rezultate mai bune.

Dacă Dumnezeu va avea grijesă ploua vor putea și plugurile trase de vite să intre în brazdă și astfel vom putea face ceva mai multe semănături de toamnă.

IERTARE DE PEDEPSE. Cu prilejul zilei de 6 Octombrie când au venit legionarii la București, M. Sa Regele Mihai a semnat un Decret prin care a iertat o mulțime de pedepsiți pentru fapte găsite nu prea mari. A golit multe temnițe. Cei scăpați s'au bucurat și au promis că de acuma se vor purta mai bine.

Poate că iertarea să îndrepte mai repede pe păcătoși.

CASA JIDOAFCEI LUPESCU. Palatele ei nu le-a putut lua, așa că legionarii au pus mâna pe ele. In una din aceste palate se poate vedea câți bani s'au cheltuit din punga bietului țăran pentru parfumurile unei jidoafce. Au rămas sticle numai de argint și aur. Treptele casei și stâlpii și umerii ferestrelor sunt numai de marmoră. Câteva trepte au costat peste 10 milioane. Paturile sunt ca în povești lucrate numai în aur curat.

Câțiva legionari săraci cari n'aveau unde dormi li s'a dat însă dreptul să doarmă în paturile de aur făcute pe cheltuiala țării. Să fi văzut ce bin le ședea băeților de țăran și muncitor în pat de aur. Dealtfel ei erau cei ce le meritau.

Imprimeriile „FRĂȚIA ROMÂNEASCĂ" — București, Str. Aristide Demetriad No. 2 — Telefon: 5.89.00